

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 30 (113) • 8 octombrie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să păzim poruncile!

Sfântul Maxim Mărturisitorul

„Însuși Domnul a spus după Înviere Apostolilor: *Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă* (Matei 29, 19-20).

Prin urmare, tot omul care s-a botezat în numele Treimii Dumnezeiești și de viață făcătoare trebuie să țină toate câte a poruncit Domnul. Din această pricină Domnul a împreunat păzirea tuturor poruncilor cu dreapta credință, știind că nu e cu putință să-i aducă omului mântuirea numai una dintre ele, despărțită de celelalte.”

Pe urmele sfinților

Sfintele Cuvioase Pelaghia și Taisia

Sfânta Pelaghia a trăit în secolul al V-lea, era comediantă a teatrului din Antiohia și înainte de a cunoaște credința creștină ducea o viață de plăcere și desfrânare. Înainte de a primi botezul creștin se numea Margareta. Patriarhul Antiohiei, adunând într-una din zile în cetatea sa un sobor de episcopi, l-a rugat pe unul dintre ei, pe Sfântul Non (din Iliopoli), să rostească celor prezenți cuvânt de învățătură. Pe când vorbea el în fața bisericii, s-a oprit la ușa locașului de rugăciune și vestita comediantă Margareta, înconjurată de un alai mare de tineri și tinere, îmbrăcați în haine scumpe și purtând brățări și inele de aur. Și era atât de frumoasă, încât creștinii nu se săturau privind la ea. Toți episcopii și-au întors privirile de la ea, în afară de Episcopul Non, care, privind-o îndelung, a spus: „Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, Se va milostivi și de această femeie, lucrul mâinilor Sale. Luați aminte la femeia aceasta de la care eu multă învățătură am aflat. Socotiți câte ceasuri a zăbovit ea în camera ei, spălându-se și împodobindu-se la oglindă cu multă grijă, numai ca să se arate mai frumoasă decât celelalte femei. Iar noi, care dorim să fim bineplăcuți lui Dumnezeu, ne lenevim și nu ne silim să împodobim păcătosul nostru suflet, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinței”. Margareta, auzind acestea, s-a cutremurat și a făgăduit că-și va schimba viața. Bătrânul Episcop Non a botezat-o și i-a încredințat-o preacuvioasei diaconice Romana să o povățuiască pe calea cea bună. Averea pe care o deținea a împărțit-o servitorilor și Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers în taină la Ierusalim. Aici, s-a retras în pustiu într-o chilie și a luat numele Pelaghia. După trei ani de nevoițe a răposat cu pace în Domnul.

Astăzi pomenim și pe **Sfânta Cuvioasă Taisia**, care s-a născut în Alexandria Egiptului din părinți păgâni. A cunoscut credința ortodoxă prin servitorul casei, Teodor, dar, după ce acela a suferit moarte martirică, Taisia a ajuns într-o casă de desfrânare, dusă acolo de mama ei. Sfântul Cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului a vizitat-o și prin sfaturile lui ea s-a pocăit pentru păcatele ei. Apoi, s-a retras într-o mănăstire în apropiere de Alexandria, unde s-a nevoit zăvorâtă într-o chilie mică timp de trei ani plângându-și păcatele.

Cnămpeie din lumina sărbătorii

Nu plânge!

Părintele Constantin Necula

Momentul Nain este despre tandrețea Măntuitorului. Domnul este cu Ucenicii și, apropiindu-se de poarta cetății, se întâlnește cu un cortegiu funerar. Scoteau un mort, ne zice Luca, singurul copil al mamei sale. Și ea era văduvă. De două ori murise deja. Cu soțul și cu pruncul său cel tânăr. Destinul oricărei femei care iubește și se leagă pe veșnicie de iubirea sa. Evanghelia consemnează că Domnului i s-a făcut milă de ea. Și-i o încurajează cu o propoziție pe care Dumnezeu o rostește o singură dată în Istoria Lumii: **Nu plânge!** (Luca 7,13). Pare o propoziție de mare intensitate și de mare intimitate. Incredibil de umană. Ce va fi văzut Hristos Domnul în ochii femeii? Cu cine o va fi asemănat în adâncul inimii sale divino-umane? Să o fi identificat profetic cu Maica Sa la picioarele Crucii, ea însăși o văduvă în accepțiunea comunității care nu trăise cu Iosif visul ce-i vestea același dumnezeirea Micuțului Iisus și ea însăși o femeie căreia-i va muri Fiul? Unicul ei Fiu? Poate puțin din toate. Dar cât de mult pentru noi. Dinaintea morții Dumnezeu se vedește că nu este indiferent. Un înțelept, peste multe sute de ani avea să consemneze: „Mâna care împinge leagănul conduce lumea!” (W.R. Wallace). De data aceasta în mâna femeii văduve Domnul Hristos va fi văzut mâna Maicii Sale. Pe marginea năsaliei însă se întâlnesc mâna mamei ce leagă cu mâna Dumnezeului nostru care este Iubire. Numai mâna Iubirii – Dumnezeu și mâna unei mame ce-și acordează iubirea cu a lui Dumnezeu poate ridica din moarte un copil. Fie el tânăr ori mai puțin tânăr.

Poetri după gratii

Prof. Mărioara Preutu

Deși a apărut din anul 2010, la editura & tipografia Mănăstirii Petru Vodă (jud. Neamț), „Poetri după gratii” este, încă, din păcate, o carte foarte puțin cunoscută cititorilor. Volumul se găsește numai la pangarul unor biserici și mănăstiri ori în librării de prezentare/vânzare de cărți și obiecte bisericești.

Poetri după gratii este un volum consistent: are peste 600 de pagini ce cuprind creații lirice a 71 de poetri – mărturisitori ai Crucii în închisorile comuniste.

Așa cum se arată în prefață, poezia de detenție este specifică doar temnițelor politice din România. Încarcerăți în spații fără minime condiții (așternuturi, latrine, căldură, în timpul iernii), umiliți, torturați, infometăți, lipsiți de asistență sanitară, siliți să facă lucruri inumane (să-și mănânce fecalele proprii sau ale camarazilor), fără drept de hârtie și creion, poetrii de după gratii au găsit, totuși, puterea să scrie; în gând. În șoaptă sau prin codul Morse (ciocănit în pereții uzi de igrasie ai celulelor), ei au le-au comunicat fraților de suferință. Versurile au fost memorate, în nădejdea eliberării cuiva care le-ar fi transcris, devenind **mărturisire-rugăciune**, jertfă creștină, din iadul de pe pământ.

Cum au reușit, oare, ca, suferind atât de mult, să creeze și să memoreze mii de versuri? Desigur, cu ajutorul Domnului și al rugăciunii fierbinți, care le încălzea întreaga ființă, în timpul iernilor aspre, în loc de o sobă caldă; cu ajutorul Maicii Domnului și al rugăciunii îndreptate spre blândețea ei; rugăciuni pe care nimeni dintre călăii închisorilor nu le puteau auzi și confisca. Cu ei în celule, întărindu-i, era și Hristos-Domnul:

*Azi noapte, Iisus mi-a intrat în celulă.
O, ce trist și ce-nalt părea Crist!
Luna venea după El, în celulă
Și-L făcea mai înalt și mai trist.
Măinile Lui păreau crini pe morminte,
Ochii adânci ca niște păduri.*

*Luna-L bătea cu argint pe vestminte,
Argintându-I pe mâini vechi spărturi.
Uimit am sărit de sub pătura sură:
- De unde vii, Doamne, din ce veac?
Iisus a dus lîn un deget la gură
Și mi-a făcut semn ca să tac.*

*S-a așezat lângă mine pe rogojină:
- Pune-mi pe răni mâna ta!
Pe glezne-avea urme de cui și rugină,
Parcă purtase lanțuri cândva.*

*Oftând și-a întins truditele oase
Pe rogojina mea cu libărci.
Luna lumina, dar zăbrelele groase
Lungeau pe zapadă, Lui, vârgi.*

*Părea celula munte, părea Căpățâna
Și mișunau păduchi și guzani.
Am simțit cum îmi cade capul pe mână
Și-am adormit o mie de ani.*

*Când m-am deșteptat din afunda
genună,
Miroseau patele a trandafiri.
Eram în celulă și era lună,
Numai Iisus nu era nicăiri.*

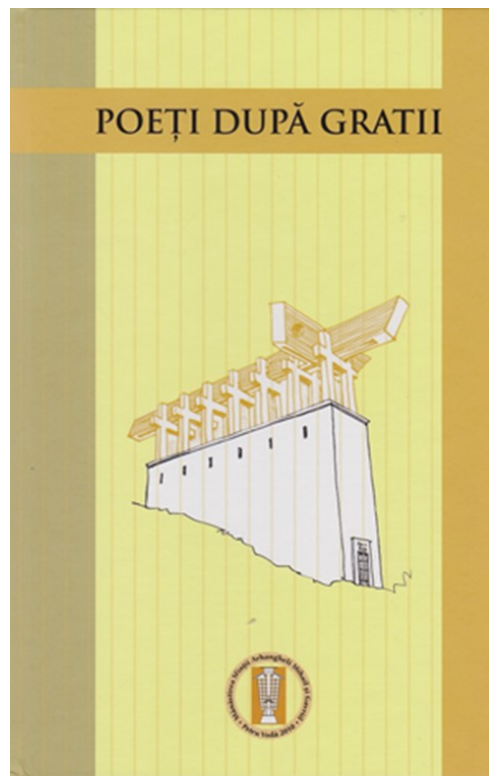
*Am întins brațele, nimeni, tăcere.
Am întrebat zidul: niciun răspuns!
Doar razele reci, ascuțite-n unghere,
Cu sulița lor m-au străpuns.*

*- Unde esti, Doamne?
am urlat la zăbrele.
Din lună venea fum de cățui.
M-am pipăit și pe mâinile mele
Am găsit urmele cuielor Lui.*

(Radu Gyr, *Iisus în celulă*)

Pentru un cititor neștiutor este, poate, de neînțeles că în niciuna dintre poezii nu va descoperi vreo imprecăție sau vreun mesaj de furie și de îndemn la răzbunare; dovadă că îndemnul **Să nu ne răzbunați!** al lui **Mircea Vulcănescu***, izvorât dintr-o ferventă credință creștin-ortodoxă, a fost asumat și de ceilalți deținuți.

Radu Gyr și **Nichifor Crainic**, poetri de imens talent literar, sunt prezenți cu cele mai multe titluri. Îl regăsim și pe **Corneliu Coposu**, **Valeriu Gafencu** - sfântul închisorilor, **Constantin Oprișan**, **Zorica Lațcu** - **Maica Teodosia** și ceilalți, în total 71 de nume, ale căror conștiințe

rămân, astăzi, alături de alte mii de mucenici și mărturisitori ai închisorilor, repere pentru poporul român binecredincios.

* **Mircea Vulcănescu** (București, 3 martie 1904 - Aiud, 28 octombrie 1952) a fost un filolog, filosof, publicist, sociolog și politician român, condamnat de comuniști, în 1946, la 8 ani de temniță grea. A fost încarcerat cu alți 12 deținuți, în beciul secției; goi, în frig cumplit, fără paturi sau scaune. Epuizat, unul dintre deținuți a căzut din picioare, după câteva ore. Vulcănescu s-a întins pe cimentul înghețat, ca o saltea pentru cel căzut, salvându-i viața. A fost pedepsit iar, fiind mutat într-o celulă mai friguroasă (-20°C). A murit în închisoare, bolnav, la numai 48 de ani, lăsând camarazilor îndemnul **Să nu ne răzbunați!**

